SAYI: 190 C.: 7 3 KASIM 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

BU SENE ÜNİVERSİTEYE BİRÇOK GENÇLER GİREMEDİ. (Gazetelerden)

— Çok müteessirim, bir türlü Üniversiteye giremiyorum...
— Ya ben? Bir türlü çıkamıyorum...

NİÇİN ŞAŞTINIZ?

BİZ, ne temiz insanlardık. Düşününüz bir kere: Günde beş vakit abdest alan ninelerin, dedelerin torunlarıyız. Elini, kolunu, ayağını, yüzünü, ağzını, hattâ burnunun ve kulağının içini yıkayan mübarek cedlerin torunları...

Kapıda pabuçlar çıkarılır, terlikler giyilirdi. Sokağın çamurunu yemek odamızdan yatak odamıza kadar sokamazdık.

Çamaşır dolabını açtınız mı, karşınıza temizliğin baharı çıkardı: Tülbent arasına konmuş levanta çiçeklerinin, Edirne sabunlarının gizli rüzgârı ile ferahlardınız.

Manikürsüz ellerin pişirdiği yemeklerde, temizlik lezzet olurdu.

Sofraya oturmanın ilk şartı yıkanmaktı. Son şartı da öyle!

Sokağa çöp dökülmez, karpuz kabuğu, şeftali çekirdeği, mısır koçanı, hele yazılı veya yazısız kâğıt hiç atılmazdı.

Cetlerimiz, kâğıdı ve kalem yontuğu kırıntıları mukaddes sayardılar!

İstanbul'un, eskiden de fakirleri vardı elbet. Ama perişanları, ama kılıksızları, ama süflüleri yoktu.

Bugünün deve hörgücü asfaltları bir yana. Dünün Arnavut kaldırımı sokaklarını hatırlıyorum: Hortumlarla yıkanan o iptidaî yollar, son yılların görmediği temizlikteydi.

Şimdi, vapura biniyorsunuz, kanapenin güzel derisi, üzerine susamlar serpilmiş iki ayak iziyle damgalı... Otobüste yağlı bir ağızla yağlı bir enseden sarmısakla ter, buram buram tütüyor... Lokantada tabağınızı getiren garsonun baş parmağındaki tırnak, siyah bir çizgidir. Arka cebindeki dişleri dolmuş yağlı tarağa ise, sakın gözünüz ilişmesin!

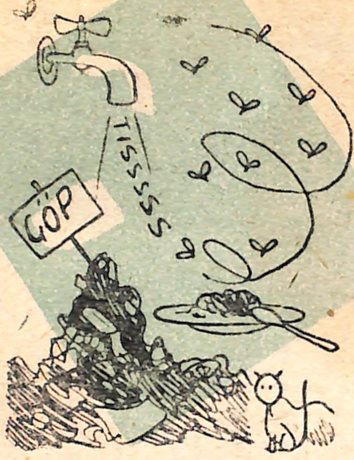
Şu sefertasılarla evlere yemek taşıyan ahçı yamağına bakınız: Kırk gün kırk gece bir hamama kapatıp arapsabunu ile köpürtseniz ve çalı süpürgesiyle fırçalasanız yine temizlenmeden çıkar!

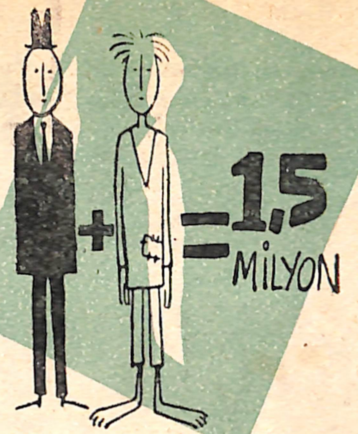
Ya şu elli binlik Vizon için de ince vücudü bükülen taze? Daha demin, bıçak kaşlarını ve hançer kirpiklerini ağız dolusu tükrükle biledi!

Şaştınız mı? Niçin?. Şiirimize bile hâşâ huzurunuzdan, «b» ile başlayıp «k» ile biten bir kelime girdikten sonra, evlerimiz, dükkânlarımız, caddelerimiz niçin temiz kalsın?

Yusuf Ziya ORTAÇ

VALİMİZİN SEVİNCİ!





SEVGİLİ Valimiz İstanbul daki sayımın verdiği neticeden pek memnun:

— Bir buçuk milyonuz, diyor, ne mutlu... Demek şehrimizin sağlığı yerinde... Doğumlar çok, ölümler az!

Önce bu iyimser hükmü kabul edip sebeplerini araştıralım: İstanbul'un sağlığı neden yerinde? Neden doğumlar çok, ölümler az?..

Ah şu Migros ah, ne olurdu sayımdan dokuz ay on gün evvel işe başlasaydı? Şimdi bütün kerameti ona mal eder:

— Nasıl, derdik, milletin karnı doyunca analar doğurmağa başladı!..

Ama şimdi?..

Hani halimizden şikâyet gibi olmasın ama, bizim Akbaba'nın bulunduğu belediyenin kapı komşusu binaya terkos suyu, ancak öğleden sonra gelmektedir. Saat birden evvel, bazı mecburî yıkanmalara bile imkân yok!..

Oturduğum apartımanın odaları, karasinekten püskürme benli. Bir elimizle yemek yerken, öbürü ile yelpazeleniyoruz. Hem de şöyle böyle sinekler değil: Morla yeşile çalan karınları zehir dolu, tombul tombul sinekler!..

24 Ekim pazartesi günkü bir sabah gazetesinde bir fotoğraf gördüm: Çöplerden bir dağ tepesi!.. Mahalleli feryat ediyor: Civardaki çingenelerin yığdığı bu pislik Everestinden bizi kurtarınız!

Süt mü?.. Kah kah kaaah... İnsan oğlunun bu ilk ve son gıdası, henüz ilk çağ ahırlarında, kirli ellerin sağdığı, çeşme artığı mavimtrak bir sudur!

Ekmek mi buyurdunuz?.. Allah eksikliğini göstermesin ama, buna eski hürmetkâr tâbiriyle «Nân-ı aziz» demek epeyce azizlik olur. Ortadan şöyle ikiye bölün, içi hırdavat pazarı sanırsınız: Telden çiviye, kumdan sicime kadar!

İçme sularımız mı?.. Bu yaz, hem de meçhul kır kahvelerinde değil, Büyükadada, Anadolu Klübünde, masamıza konan ağzı kapalı sularda, balık olmak isteyen rahmetli Orhan Veli'den başka yüzmeyen yoktu desem, mübalâğa olur ama pek az olur!

İlâçlar mı çoğaldı, hastahaneler mi kapılarını «Başım ağrıyor» diyen vatandaşlara bile açtı, fakirlere aş dağıtan imarethaneler mi dizim dizim?..

Yoksa, birleşmeler durmadan artıyor, ayrılmalar durmadan azalıyor ve her yeni çift:

— Aman fırsat bu fırsattır, hazır hayat sudan ucuzken durmadan çocuk yapalım mı diyorlar?..

Gerçi pek övünülecek şey değil ama, aklıma geldi: Acaba şu İstanbul nüfusunun bir buçuk milyona çıkışına, meselâ Bulgaristandan gelen yeni vatandaşlar bir sebep diye gösterilemez mi?.. Haliç sırtlarında uzanan Taşlıtarla da bir refah âbidesi değil a!..

Sonra, Anadolunun kendi öz yurdunu bırakıp İstanbul'a göç eden zenginleri bir yandan, sırtında patlıcan küfesi kaldırım kaldırım ekmeğini arayan fakirleri bir yandan, bu şehr-i şehîri doldurmuyorlar mı?..

İstanbul'un nüfusu bir buçuk milyona çıkmış... Bektaşinin adam yaratmasından farkı ne üstadım?

Rızkını vermedikten sonra, yap yap koyuver!..

ÇİMDİK

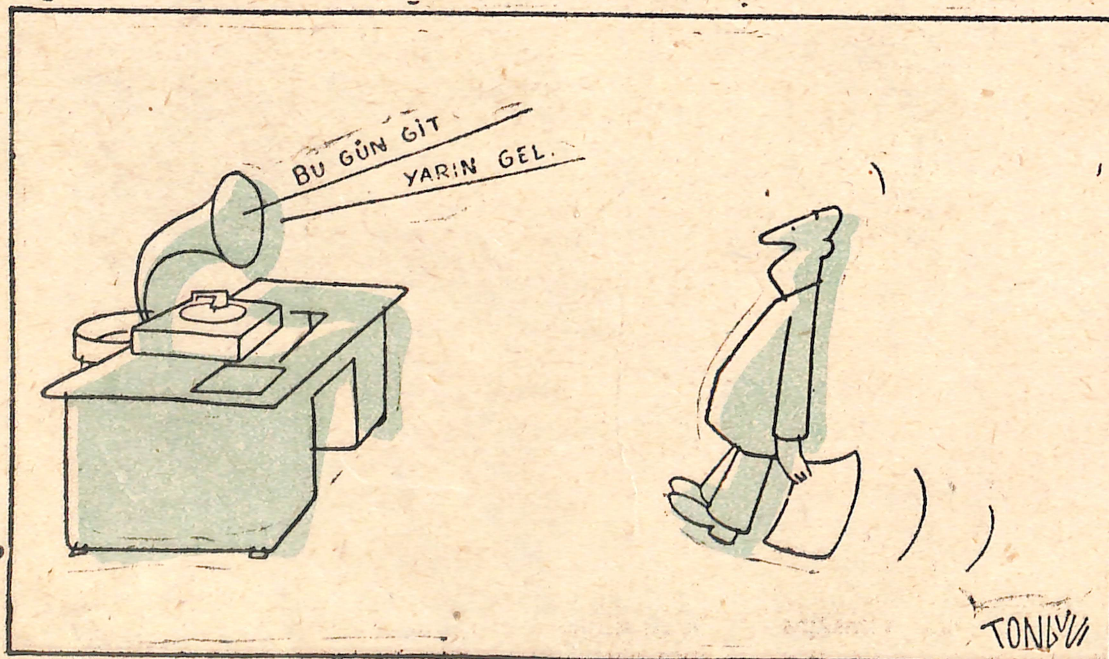
Meşhur Muharrir

Kendini beğenmiş, fakat hiç bir istidadı olmıyan genç bir muharrir, bir gün bir arkadaşıyla geziniyordu. Genç muharririn Vincennes ormanı civarında, ana ve babasıyla birlik te oturduğu villânın önüne geldikleri zaman, meşhur (!) muharrir arkadaşına evi işaret ederek:

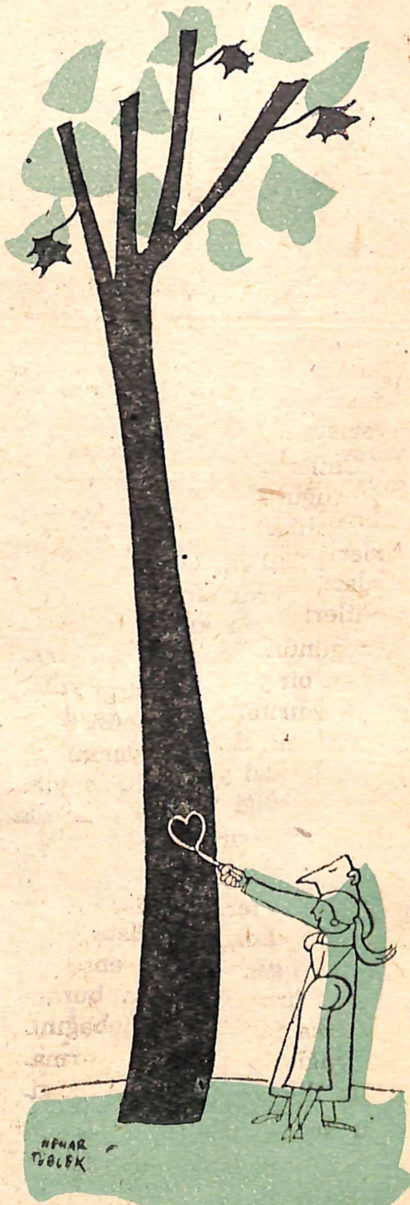
— Ben ölünce bu eve bir plâka asacaklar, dedi.

Arkadaşı da:

— Evet, evet, diye cevap verdi ve bu plâkaya da: «satılık villâ» ibaresi yazılacak.

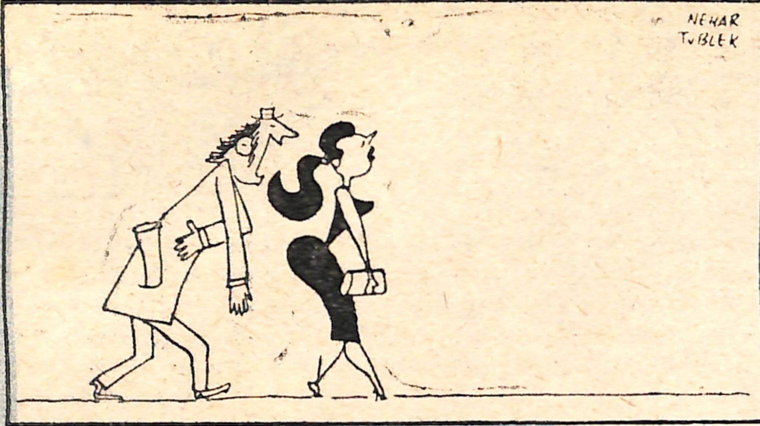


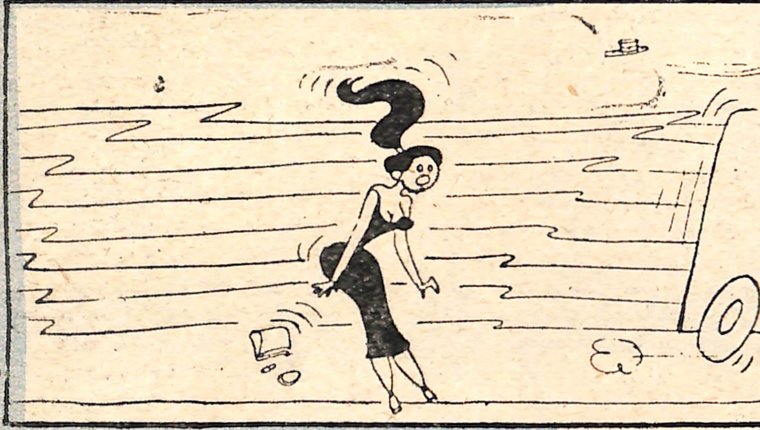
YAZISIZ!.. (Tonguç)



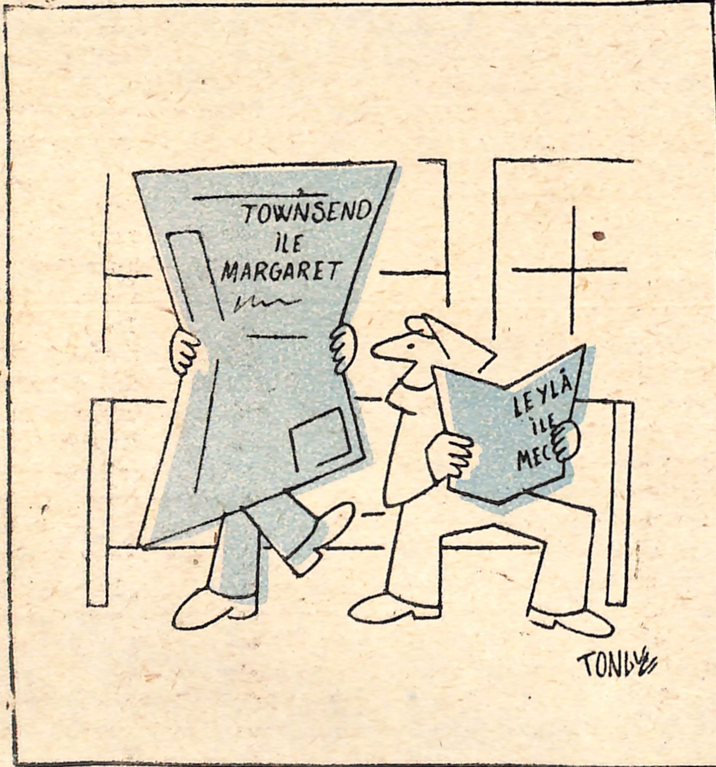
Bir kalb mütehassısı!.. (Nehar Tüblek)

SARKINTILIĞA KARŞI «YILDIRIM EKİBİ» KURULDU..
(Gazetelerden)





YAZISIZ!.. (Nehar Tüblek)



YAZISIZ!.. (Tonguç Yaşar)



KADINCA



Kadın Tırnakları

Yazan: NEYYİRE

KADIN tırnakları birer minicik ayna. Sihirli ayna. Kendinizden, yaşayışınızdan, dekorunuzdan, iç dünyanızdan bir şeyler görmek ister misiniz? Bakın onlara.

Acayip, yırtıcı kuş gibileri de, yani «lüks» lerinde:

Salon, balo ışıkları, rüya, hülya, lüks kokulu macera, flört, gösteriş, edâ... Aman ne keyf, ne keyf dünya! Minicik manikür minderine yan gel. Kız emrinde. Banyo, boya... Sonra bütün gün pırılda... pırılda... Sigara, pudra, ruj... para, para, para... Canın hangisini çekerse uzan... Bir erkek avuçlarında cilvelen ve... tane tane öpül.

Hayat... bu değil mi, hayat? Lüks veya lüküs!

★

Kat kat, acemi boyalar altından parıldamaya çabalayan tırnaklar:

Kenar mahalle... Düşe kalka ömür. «Para kar, dünya ateş. Talihin gözü kör olsun gider, gider de...» İşte hayatın felsefesi. Haydi, çek bir kat boya daha. Belli olmaz uzaktan. Boyanmasan? Tapon derler sonra adına. Çek, dedim ya, bir kat daha....

★

Beş başı mâmur fakat uzunlu kısalı tırnaklar:

Telâş, heyecan, heyecan... «Ne oldu bugünlerde hanıma? Nesi var? Parasız mı? Hayır. Dertli mi? Hayır. Parasız bu güzellikte boyanılmaz. Dertlinin boyada hevesi kalmaz. Hanım, âşık, âşık. Gül tırnakları aşk yoluna fedâ...

★

Alaca boya artıkları, uçlar kırıp kırpık, eğri büğrü...

Bütçe darmadağın, ev perişan. Çorap bir yanda, caket öbür yanda... Yatak sabahtanberi açık.

«Manikür mü, ne karın ağrısı... Hay icat edeni... Yok bulaşık yumuşatır yok süpürge bozar. Vazgeç... Bugün de cilâ sürme. Zaten aseton da uçmuş. Dert bir olsa...»

★

Boyasız, cilâsız, küt ve güdük tırnaklar:

Birbirlerine fısıldar gibidirler.

«Bak, bak... kız! Şunlara bak! Ne onlar öyle? Gül - gül, sedef - sedef?»

«Tırnak.»

«Ne... Tırnak mı? Nesi benziyor bize?»

Akıllı!.. Onlar sosyete olmuşlar. Amanın... Bu ağrılar çamaşırdan mı, tahtadan mı? Amannn!

★

Ve belki de bundan yüz yıl sonra tablolarda bu devrin pençe tırnaklı güzellerini seyreden ileri kadın merak eder:

«Bu tırnaklar neye yararmış böyle acaba?»

«Silâhları imiş... Kendilerini korurlarmış.» diyen olur mu? Belki...

«Güzelleşmek için» deseler? Akıllarına gelmez ki...

HİZMETÇİ

Madam Salamon ahbaplarından birine anlatıyordu:

— Bu yunlerde, talihim ne kadar açik, bilmezsin!

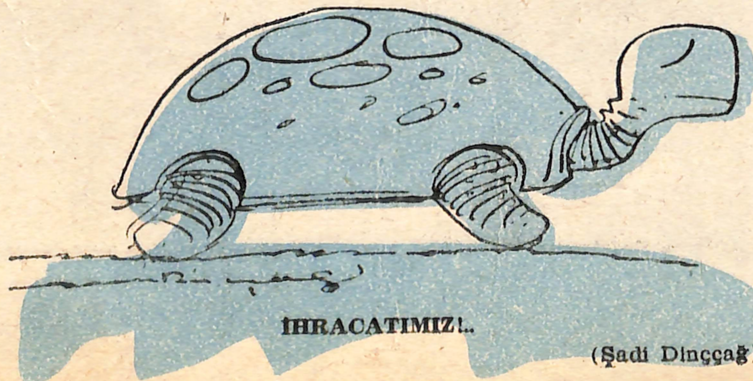
— Ne yibi?.. Soyle bakayim.

— Bir huzmetçim var, hamarat mi hamarat... Temiz mi temiz. Namuzlu, idareli emda oyle yuzel yemek yapıyor ki, dünyada bir eşi daha yok!

— Allah versin! Çok vakittir yaninda mi?..

— Hayir! Yarin yelecek!..

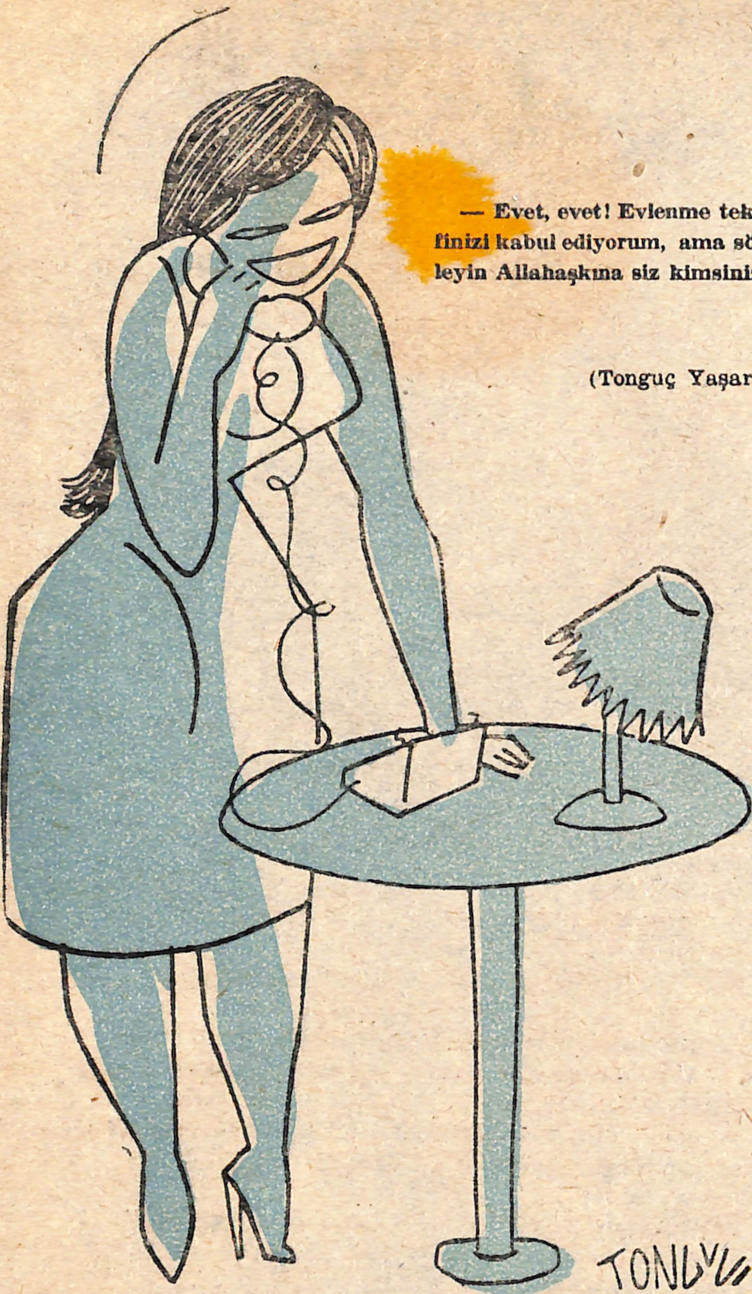
İtalyaya kaplumbağa ihraç edilecekmiş... (Gazeteler)



İHRACATIMIZ!.. (Şadi Dinççağ)

İŞ ARIYORUM

Kalöriferi, sıcak suyu, elekrik süpürgesi, çamaşır makinesi, telefonu, radyosu, pikapı, ahçısı, uşağı, hizmetçisi ve yetişmiş küçük beyi olan zengin bir aile yanında iş arıyorum. Sigaram, kahvem vardır. İçki pek az kullanırım. Bir imam nikâhlı kocam, iki nişanlım, üç belâlımdan başka kimsem yoktur.



— Evet, evet! Evlenme teklifinizi kabul ediyorum, ama söyleyin Allahaşkına siz kimsiniz?

(Tonguç Yaşar)

GÖRÜNMEYEN Adam

Dert Dinliyor!..

Size bu hafta, sizlerin bana yazdıklarınızı açıkça ifşa edeceğim, sevgili okuyucularım... Hem de, günlük gazetelerin yaptığı gibi, imzalarını mahfuz tutarak değil! E, ne yapalım, bir usulsuzlükten şikâyet eden, imzasının mesuliyetini yüklenmeli. Yahut, mektuplarınızı bana değil, günlük gazetelere yollayın. Bizim Akbaba, ciddi gazetedir!

«Aziz Görünmeyen Adam,

Sana büyük bir derdimden bahsedeceğim. Ben Şişhane'de trafik polisiyim. Vazifem trafiği düzenlemektir. Nöbetteyken hususiye ayrı yol vereceksin, taksiye ayrı. Yayalara ayrı ağız kullanacaksın, resmî arabalara ayrı. Mesleğin incelikleri, bunlar. Fakat sen sabahları sekizle dokuz arası Şişhane'den geçtin mi? Ya bir gün birini çekip vuracağım, ya deli olacağım. Ağabey, bu şoför milletini Allah nasıl bilirse öyle yapsın. Kazara ağzından bir küfür çıkmaya görsün. Soluğu mahkemede alıyorlar. Başım belâda bu yüzden. Biz de insanız yahu. Bizim de sinirlerimiz var. Sen adam olsan vazife halinde memura hakaret ettirtir misin? Ettirtmezsin di mi ya? Biz de öyle yapınca suç oluyor. Nedir bu çektiğimiz? Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık. İki çift lâf et de, derdimizi bir anlayan çıkar belki!

90909 yaka numaralı trafik memuru Saih KESKİN»

«Sayın Görünmeyen Adam,

Mademki göze görünmeden her şeyi görebiliyorsun, bir sabah şu bizim Şişhane yokuşunun üst başına gel, dikil de, üstün başın ne hale girecek, gör. Zifostan mı diyeceksin? Yok be ağabey, oradaki trafik memurunun bizlere saçtığı iltifatlardan. Yahu, şoför olduksa esir miyiz? Hele o Keskin diyorlar biri var. Neme lâzım, kimseye iltimas geçmez. Herkesin hakkını verir: Araba resmî ise, yahut hususî özelse yol daima açıktır. Taksi, **hele dolmuşsa** bekle babam bekle. Eli yüzü düzgün bir yaya geçiyorsa, dolmuşlar Azapkapısına kadar kuyruk yapar. Çektiğimiz azabı biz biliriz. Hay di hepsine eyvallah Ama vazifesine ait yetki salâhiyetini ağız açmadan yapsın. Niçin vermişler çeşitli işaretleri? Doğru değil mi? Ne hakkı var bize ağız açmaya. Zaten dolmuş şoförleri bir Allahın garibi. Gelen vurur, giden vurur. İstanbul valisi bilem bizim yanımızda kişizade muamelesi görüyor. Dinini seversen şu adam için iki şey yaz da başımızdan alsınlar. Biz de rahat nefes alalım.

Plâka numarası: 9191919
Dolmuşçu Ali KAPDAKAÇ»

«Muhterem Görünmeyen Adam,

İsminize bakılırsa, Hızır Aleyhisselâmın nâm-ı müsteârı olacaksınız. Sizden imdat bekliyoruz. Artık ne halde olduğumuzu takdir buyrunuz. Efendim bendeniz emekli evkaf memurlarındanım. Perapalas'ın arka tarafında, Kasımpaşa'nın biraz daha üstünde otururum. Üç beş arkadaşım da var. Galatada bir şirkette çalışırız. Belediye otobüslerine canımızı emanet edemediğimiz, hele bu kumaş bahalılığında esvaplarımızla otobüse binmeğe hiç güvenemediğimiz için, yol da yakın der, yürürüz. Lâkin durum icabı, Şişhane'den inmemiz, daha

VESİKA

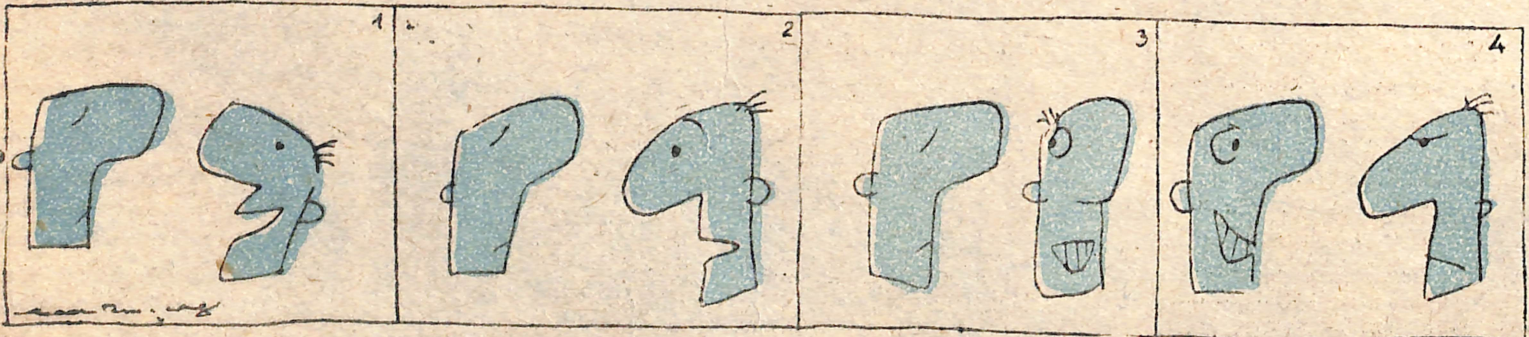
Avukat (...) uçarı çapkınlardandır. Geçenlerde, acele bir iş için adliyeye giderken, çantasını otomobilde unuttu. Şoför, müşterisinin adresini bildiği için, çantayı götürüp evine teslim etti.

Avukat (...) ın refikası kıskanç bir kadın değildi. Ama, nasılsa o gün çantayı karıştıracağı tuttu ve içinde kocasına hitaben yazılmış renkli, kokulu şık bir zarf buldu!

Bu mektubu ilk önce hiddet, sonra göz yaşlariyle okuyan kadın, bir müddet düşündükten sonra, gülümsiyerek yerinden kalktı, bir kalem aldı ve zarfın üstüne büyük harflerle şu cümleyi yazdı:

(Kocamla aramızdaki nikâhı feshedecek vesika)

Çapkın avukata bu iyi bir ders olmuştur.



— Migros faaliyete geçti..
— !..

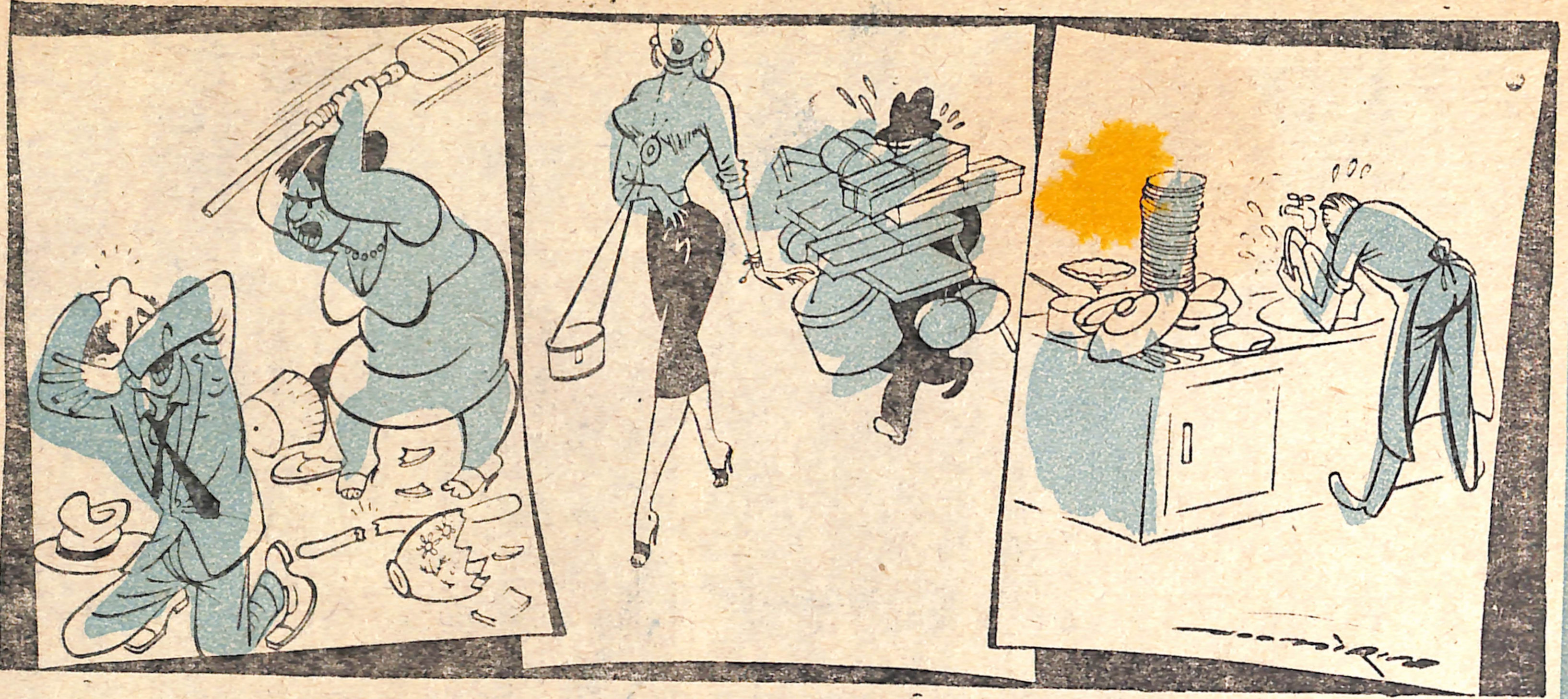
— İran, Bağdat paktına girdi..
— !?..

— 11 ler D. P. den istifa ettiler.
— !?..

— Prenses Margarit evleniyormuş..
— Ya!.. Sahi mi?..

(Şadi Dinçgağ)

BİR GAZETENİN ANKETİNE CEVAP



İDEAL KOCA NASIL OLMALI?

önce de o yol kavşağından geçmemiz lâzım gelir. İşte muhterem Görünmeyen Adam, biz o meydanı bir türlü geçemeyiz. Sizden bir çare, bir usul tavsiye etmenizi rica edeceğiz. Olmazsa görünmezlik sırrınızı bağışlayın. İstanbul'un trafik derdi malûmunuzdur. Bu iş, hamiyetli Orhan Eyüboğlu'nun cansiperâne gayretlerine rağmen düzgün gitmiyor. Sebebin yüzde doksanı halk ise, yüzde onu trafik polisi, bunun da onda dokuzu Salih Keskin adındaki me murdur. Bu zat her sabah sekizle dokuz arası Şişhane yokuşu başında nöbettedir. Tekelde çalışan bir hanım kız bizim yolumuzdan indiği müddetçe karşıdan karşıya, onun yüzü suyu hürmetine rahatça geçiyorduk. Kızcağız başka yoldan gittiğinden, artık o ümit de mahvoldu. Yayalara zerre kadar it bar etmeyen memur bey... ilh, ilh...

Beş arkadaşı namına emekli Müçtebâ HAKTANGEL»

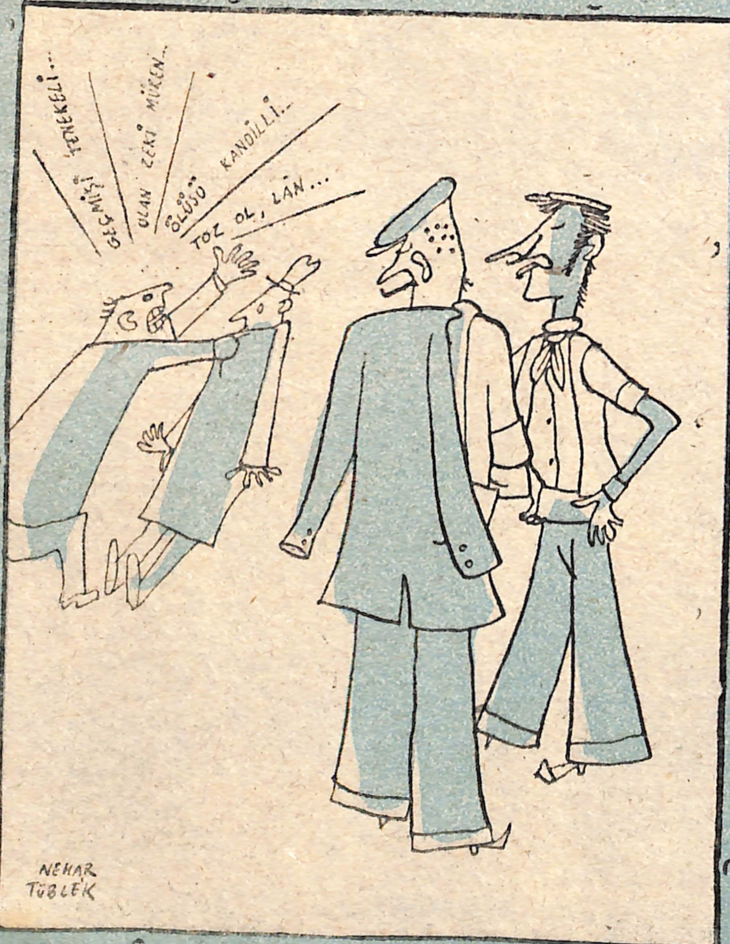
«Azizim Görünmeyen,

Nabi'ye söyledim, bilmem sana yazdı mı? Polis evlâtlarımdan biri hakkında şiddetli tahrikler yapılmaktadır. Ben resmen, şikâyetler dinlemek, muameleye koymak mevkiindeyim. Zaten elimden başka ne gelir? Ama sizler öyle değilsiniz. Kaleminiz var, İzmit'in verdiği kâğıdınız var, hattâ yazmak hürriyetiniz var. Sen birkaç satır yazıver de, bu meseleye bir son verilsin. Şişhane'deki trafik memuru hakkında mütemadiyen tekzib, tavzih göndermekten bıktım. Kendisi iyi evlâtlarımızdandır. Gerçi ben de birkaç defa kaldırılması için emir vermek istedim. Fakat her seferinde ağabeğisini karşımda buldum. Herkes bilmez, Merkumun büyük biraderi Çeşmemeydanı D. P. bucak başkanıdır. Ben ne yapayım? Emir versem daha yukarıdan aksi emredilir diye çekinmekteyim. Sayın genel baş kan vekiline de böylece arzettim. Rica ederim, durumu lisanı münasiple açıklayınız.

İstanbul Vali ve Belediye Reisi Vekili Ord. Prof. Dr. F. K. GÖKAY»

— Görünmeyen Adam —

«TÜRK ARGOSU» LÛGATİ ÇIKTI. (Gazeteler)



— Kibar adam.. lûgatten konuşuyor!..

(Nehar Tüblek)

ALDIĞI YERE BIRAKACAK

Geçen yaz, Boğaziçinde, yüzme bilmeden denize girip boğulmasına ramak kalmış olan bir kızı, bay Bahri kurtarmış, sonra da nikâhla almıştı.

Lâkin, bu tesadüfi izdivaç cılk çıkmış, arası çok geçmeden, karı koca Tanrının günü hır güre başlamışlardı.

Bir akşam, Arnavutköyü Akıntıburnundan birlikte geçiyorlardı. Kadın hiçten bir mesele çıkarıp, kocasına çattı. Bahri durdu, ve denizi göstererek, karısına:

— Bana bak! dedi, seni şimdi nereden aldımsa oraya bırakırım. Ne halin varsa görürsün!

□

DOĞRU

Tanınmış doktor, yemekten sonra odasına çekilmiş, kahvesini içerek gazete okuyordu. Birden kapı açıldı ve içeriye hizmetçi kız girdi:

— Beyefendi, beyefendi.

— Ne var kızım?

— Hanımefendi çok fenayım diyor...

— Doğru söylemiş kızım... Öyledir!

Ve tekrar kahvesinden bir yudum çekip gazetesine daldı...

□

İSTASYONDA..

Sirkeci istasyonunda memura yaklaştı, sordu:

— Bakırköyüne kaç dakikada gidebilirim?

— Bilmem...

Bu cevap üzerine geri döndü, fakat henüz on beş adım atmıştı ki, arkasından memurun sesini duydu.

— Beyefendi! Beyefendi!

— Ne var?

— Bakırköyüne bir saat yirmi beş dakikada gidebilirsiniz.

— Peki bunu deminden niçin söylemedin?

— Ne bileyim bayım; nasıl yürüdüğünüzü görmemiştim ki...

ÇİÇEK PAZARI KURULACAK.. (Gazeteler)



ÇİÇEK PAZARI!.. (Nehar Tüblek)



KISKANÇLIK BAŞA BELÂ

HİKAYE

★

Böyle sahnelere Ali Müptelâ'nın evinde sık sık tesadüf ediliyordu. Hemen her günün tabiî meşguliyetleri sırasına girmişti. Ali Müptelâ:

— Gel şekerim, diyordu karısına, gel de beni sevdiğini isbat et. Kocacığını öp bakayım!

— Daha demin öptüm ya... diyordu Ayten Müptelâ.

— Sahi mi? Vallahi bugün hiç öpmedin...

— İyi. Peki, öyle olsun...

Ve Ayten, kocasının alnına şefkatli bir öpücük konduruyordu.

— Olur mu ya Ayten'ciğim... Hiç kocalar böyle mi öpülür?

— Ya nasıl öpülür?

— İşet böyle...

— Ay, dur, sıkma. Boğuluyorum ayol, ne oluyorsun? Çıldırdın mı?

Ali, karısını öyle seviyordu ki, kadıncağız dudaklarını kocasının ağzından zor kurtarıyordu.

— Nedir bu canım... Her beş dakikada bir öpüşmek... On sekiz yaşındaki çocuklar gibi!

O zaman Ali Müptelâ kendi kendine tasalanıyordu: «Eyvahlar olsun. Karım beni artık eskisi gibi sevmiyor... Ne halteceğim şimdi?»

Eskiden, karı koca şeker yer gibi öpüşürlerdi: tatlı tatlı. Şimdi ise bu tek taraflı bir mücadele halini almıştı. Kör kör parmağım gözüne... Ayten kocasını sevmiyordu besbelli. Ama neden? Ali Müptelâ nafile yere çeşitli ihtimaller düşündü. Aah, hiçbiri duruma denk gelmiyordu. Yoksa Hayri'yi mi seviyordu? Hayri, kırk yıllık arkadaşlarıydı. Karısının etrafında döner dururdu. Bunu da hepsi gayet tabii karşılarlardı. Ne diye sevsin Hayri'yi... Sevilecek nesi vardı herifin. Hiç öyle bir şey olsa Ali onunla ahpaplık eder miydi? Nihayet kararını verdi: Her ne bahasına olursa olsun karısının sevgisini yeniden kazanacaktı. Ne yapıp yapacak, bunu temin edecekti. Altı sene evlilikten sonra bir kadına kur yapmak biraz zor şeydir ama, Ali evvelâ bu yolu denedi. En yakın dostunun karısını baştan çıkarmak istiyormuş gibi hararetle kendi karısına âşık rolü oynadı. Sanki değilmiş gibi... Ona hediyeler aldı, çiçekler yolladı. Haftada iki defa sinemaya götürdü. Ayten bütün bunları hoş karşılıyor. lâkin âşık koca arzularını daha açıkça ifadelendirmek istediği zaman namusuna tecavüz edilmiş genç kız tavırları takınıyordu.

— Ne oluyorsun kuzum? Deli misin sen? Bu yaştan sonra...

Ali'nin en çok işittiği cümle buydu. Bunun üzerine taktiği değiştirmeğe karar verdi. Ayten'i kıskandırmağa çalışmak... Bunda muvaffak olursa, herhalde karısının sevgisini yeniden kazanabilecekti.

Kadınların hâtıralara ne kadar ehemmiyet verdiklerini, ayni zamanda da kocalarının hâtıralarına nasıl kızdıklarını bilirdi Ali. Evlenmeden önce düşüp kalktığı kadınlardan birinin nasılsa bir kenarda kalmış mektuplarından en ateşli olanını seçti. Tarih yerini karaladı ve sanki aceleyle sıkıştırmış gibi cüzdanına koydu. Fakat bu usul de sökmedi: Ayten ne zamandanberi kocasının cüzdanını karıştırmaktan vazgeçmişti. «Cüzdanımı karıştıracak kadar bile beni sevmiyor» diye içini çekti zavallı koca.

Bununla beraber, tasarısından vaz geçmemişti. Mektubu bu sefer yatak odasında düşürdü. Bu hâdise gece oluyordu. Ayten yatmış, uyumuştu. Ali, kendi kendine:

— Bakalım sabaha kalkınca ne diyecek! diye memnun memnun gülümsedi.

Ayten, kocasından evvel yattığı akşamların sabahında da ondan evvel kalkardı.

Ertesi gün de erkenden kalktı. Uyur gibi gözlerini kapamış olan Ali Müptelâ, sevgili karısının eğilip mektubu aldığını, sonra dışarı çıktığını gördü. «Şimdi fırtına kopacak!» diye düşündü. Bekledi. Ne fırtına koptu, ne bir şey. Ayten mektubu okumuş olmalıydı. Öyleyse neye ses etmiyordu acaba? Yavaşça yatağından kalkan Ali, içeriden telefonun çevrildiğini işitti. Ondan sonra da karısının sesi, hattın öbür tarafındaki meçhul biriyle konuşmağa başladı:

— Alo? Alo! Sen misin canım? Günaydın... Neden mi aradım? Durum değişti artık. Evet. Kat'i bir vesika buldum. Şimdiye kadar sadece şüpheleniyordum, ama şimdi eminim. Bugüne kadar sana hep hayır demiştim. Şimdi evet diyorum. Evet. Tabiî ya... Sevin sevineceğin kadar... Geliyorum elbet. Yarım saat sonra senin apartımanında olurum, hayatım!

— HİKÂYECİ —

★

O ZAMAN EVET!

Salamon bir gün mahallesinin hahamiyle oturmuş sohbet ediyordu. Haham, bir aralık enbiyanın mucizelerinden bahsetti. Salamon rivayetlerin hiç birine bir türlü inanmak istemiyordu. Haham, nihayet bağırdı:

— Şimdi senin karı dilsiz olsa da, sonra birdenbire konuşmaya başlasa, o zaman inanır mısın?

Salamon:

— Hayır! dedi, birdenbire dili tutulur da, ömrünün sonunda kadar öyle kalırsan, o vakit Allahın da Peyamberlerin da büyüklüklerine inanirim!..

Kirkor Kalfa

KİRKOR kalfa Rüstem paşa ailesinin emektar bir işçisi idi.

Nişantaşındaki konağın damını elli yıldan beri o tamir ederdi.

Konak büyük ve oldukça da eski olduğu için hemen her yağmurda bir tarafından akar ve hava açılır açılmaz Kirkor kalfa hemen bir uşak koşturulurdu.

Kalfa son derece mahir bir dam tamircisi idi.

Bu eski konağın bütün illetlerini bilir ve akan yerin üstü neresi ise hemen keşfederek bir kaç saat içinde tamiri yapar ve yağmuru keserdi. Konağın baş kalfası Kirkor ağaya: «Eksik olma... Sen olmasan bilmem halimiz neye varır...» diye tamir ücretini verirken ihtiyar dülger:

«Ben de bıkmışım bu tamirattan, ille konak benim gibi ihtiyarlamıştır. Gayret edip bir yanından suyu keser isen öbür yanından bozulup akar... Konağı bozup yeniden yapmadan başka çare yoktur.» diye söylenirdi.

Konakta bir gün Kirkor ağanın hastalandığı işitildi ve «neymiş hastalığı acaba? Hafif mi imiş, ağır mı imiş» diye konuşurlarken biçarenin ölüm haberi geldi.

Vah vah... Zavallı adamcağız... Ne yapalım, ecel gelince hepimiz öleceğiz... O da altmış beşten yukarı çıkmazdı ama, sağlam yetmiş vardı. Belki de daha fazla...

★

Sonbahar yağmurlariyle beraber dam yeni baştan akmağa başlayınca Kirkor ağanın aylardan beri unutulmuş hâtırası yeniden dirildi.

Birisi — Karşıki apartımanın damını aktaran adamı çağırtalım. dedi.

Fakat konağın ihtiyar kalfası:

— Olamaz, dedi, herkes bizim damın illetini bilmez... Biz yine bizim Kirkor ağanın oğlunu çağıralım. O da iyi dülgerdir.

Kirkor ağanın oğlu elliye merdiven dayamış bir usta idi. Konaktan yapılan davet üzerine dama çıktı, kısa bir araştırmadan sonra musluk taşları gibi ortasından delinmiş bir kiremit gördü ve onu atıp yerine sağlam bir kiremit koymakla çabucak yağmuru kesti.. O sene şiddetli bir kış oldu. Bahar aylariyle yazın bir kısmı yağmurlu geçti ve kısa bir fasıladan sonra eylülle beraber yağmurlar da başladı.

Fakat hayret! Bu fırtınalar ve sağanaklar esnasında konağın damı bir kere bile akmamıştı. Konak halkı Kirkor ağanın oğluna dua ediyor:

— Aferin adama... Babasından usta çıktı, diyorlardı.

★

Bir kış gecesi Kirkor ağanın oğlunun uykusu kaçmış, adamcağız yatağında bir yandan bir yana dönerek kendi kendine söyleniyordu:

— Pahalılık arttıkça artıyor... Başımda elime bakan altı can var... Her şey ateş pahası... Kesatlık dehşet... Rahmetlik peder zamanında ortalık böyle değildi. Meselâ onun salt Rüstem Paşa konağından aldığı para ilen bir küçük ayile geçinebilir idi.

Kirkor ağanın oğlu söylene söylene, düşüne düşüne uyumuştu. Biraz sonra rüya görmeğe başladı: Fırtınalı bir hava... Bulutlardan biri Kirkor ağanın oğlunun bulunduğu bir dam kenarına doğru sür'atle iniyor... Üstünde Kirkor ağanın kendisi... Bulutun üstünde eşeğe biner gibi bacaklarını ayırmış dama iniyor.

Mahdum vecd içinde kiremitlerin üstüne kapanarak:

— Sevgili babacığım... Nereden geleorsun böyle, diyor.

Fakat Kirkor ağa hiddetinden ateş püskürmektedir:

— Cehennemin dibinden haylaz, diyor.

Adamcağız:

— Babacığım! Ben ne etmişim ki bana böyle sitem edeorsun, diyor.

Kirkor ağa yine bağırıyor:

— Sus, ben senin baban deyilim...

— Aman baba, ne kabahat yaptım?

— Yazıklar olsun sana... Elli yaşına yanaşmışsın. Daha adam olmağa niyetin yoktur. Ulan be hımbıl enayi. İnsan hiç oturduğu dalı keser?

— Hangi dalı baba?..

Kirkor ağa hiddetten donmuş sesiyle bir daha bağırdı:

— Tuh!.. Bir de «Hangi dalı kestim» deyi soroorsun. Damdan o delikli kiremidi kaldırıp atmağa nasıl elin varmıştır be enayi plâkisi? Elli yıl seni de, ananı da ben o delikli kiremit sayesinde beslemişim... Paşaların damı her akışta o kiremidi oradan kaldırır, yerine sağlam bir kiremit koyar idim. Sonra delikli kiremidi de damın başka köşesine yerleştirir idim ki, bu sefer dam oradan aksın deyi. Kiremidi attın da eyi ettin sanki! En sağlam bir müşterini elin ilen kaçırdığın için eşekliğine doyma, açlığından geber!..

Kirkor ağa, bunu söyledikten sonra oğlunun yüzüne bir kere daha tükürdü ve gökün derinliğine doğru uçup gitti. **Kurbağa**



Kız — Hayır, içmem! Annem müsaade etmiyor!.. (Bedri Karaman)

Haftanın

TRAMVAY NEREYE GİDER?

— Oğlum, bu tramvay nereye gidiyor?

— Yoldan çıkmazsa Fatihe gidiyor teyze...

— Aa!? Yoldan çıkması da var mı?

— Var elbette... O zaman Karacaahmede kadar gidebilir!

GAZETE YEMEĞİ

Sofradaydılar. Leylâ:

— Kocacığım, dedi, nasıl kızartma?

Kocası, lokma ağzında büyüyerek yüzüne baktı:

— Gazetedeki kadın sütununda tarif ediyordu. Ona göre ben pişirdim!

Adam şüphe ile sordu:

— Kadın sütunu olduğuna emin misin? Sakın fen sütunundaki «Lâstik nasıl yapılır?» bahsini okumuş olmıyasın!..

NEDEN?

— Salamon, ağzini niçin kapatiyorsun?..

— Toz yutmamak için!

— Öyle isan burnunu kapat... Daha az toz yutarsin.

— Neden?

— Baksana be... Burnun ağzından buyuk!..

BİKİNİ

Bu yaz plâjda iki genç konuşuyordu.

Biri, karşılarındaki altın kızı göstererek sordu:

— Sence şu Bikinilerin büyük bir kıymeti var mı?

— Var...

— Nedir?

— Küçük bir şey saklaması!.

MİGROS

ÖVÜNME

Bir Amerikalı ile bir İtalyan, Roma'da bir meyhanede kafayı çekiyorlardı.

Boyuna Amerikayı yükselten misafirine sordu:

— Canım, şu sizin Amerikada lâvlar saçan bir Vezüv de yok ya..

Amerikalı, artan bir gurur ile cevap verdi:

— Yok... Ama, Vezüv'ü söndürecek bir Niyagara şelâlesi var!

BÜYÜK ANNENİN YAŞI

Küçük Yılmaz, büyük annesine okuldaki derslerinden bahsediyordu. Büyük annesi sordu:

— En çok hangi dersten hoşlanıyorsun?

— Matematikten...

— Peki, söyle bakayım, ben kaç yaşındayım?

— Affedersin büyük anneciğim, bize ancak yüze kadar saymasını öğrettiler.

Dilenci — Allah terkosa, havağazına, telefona muhtaç etmesin bayanlar!..

Tarihte

D

Şai...
ciden ...
Deli d...
önünde...
bir ya...
pencer...

— ...
portak...

Bi...
hat be...
dilli s...
miş:

— Üç beş portakal için ...
hat bey?

Şair Nihat bey şöyle ce...

— Paşam, delinin mera...
attınız, nasıl teşekkür etmen...

SÖZ

MONTESQUIEU, Papa... düncü Benoît'yı ziy... mişti. Sohbet sırasın...

— Oğlum, dedi, size ola... betimin bir delilini göster... rim. Ömrünüz o'dukça perh... yacaksınız, sizi bütün pe... muaf kıldım!

Bu müjdeden sonra, hu... cisi, Montesquieu'ye, perhiz... beraber bir de hesap pusula... mikdarı yazılıydı. Harcın ço... izinnameyi de hesap pusula...

— Papa hazretlerine te... larının yazılı vesikasına iht... onun sözü ve Cenabı Hakkı...

BAKKALLAR MIGROSTA SATILAN MALLARIN BAYAT OLDUĞUNU İDDİA EDİYOR. – GAZETELER

MIGROS MALI

BAKKAL

– MURDAR!..



(Yalçın Çetin)

AKALARI!

Fıkraları

KEYİF!

— Bugün sizin baya rastladım. Pek keyifliydi.

— Eyvah... Yine iş bulamadı demek!..

KÜÇÜK BİR FARKLA

Karikatürist Altay'ın düğününde, yaşlıca bir muharrir yanında duran genç bir ressama anlatıyordu :

— Bizim zamanımızda, nikâh töreninden sonra gelin elindeki çiçekleri davetlilerin üzerine atar ve damadın koluna girerek salondan çıkardı.

Genç ressam, sözünü kesti:

— Şimdi de küçük bir farkla bu âdet devam ediyor. Gelin, damadı davetlilere bırakıyor ve çiçekleri alıp salondan çıkıyor.

SEBEPLER

Hapishanede buluşmuşlardı. Konuşmağa başladılar:

— Ne kadara mahkûmsunuz?

— Beş seneye... Emniyet ve İtimat bankasını soyduğum için. Ya siz?..

— On seneye...

— Neden?

— Ben de Emniyet ve İtimat bankasını kurduğum için...

ÇARE

Baba, oğul arasında:

— Oğlum, sen bisiklet istemekten vazgeç... Bir bisiklet, tam bir senelik mektep taksitine bedel..

— Zarar yok. Sen bisikleti al, ben bir sene mektebe gitmem!..

Nükteler

...nin Merakı

...calı Nihat bey, bir gün, Sirke... kayıkla, Boğaza doğru çıkarken, ...şhur Nusret paşanın yalısının ...miş. Kayıkta hem gidiyor, hem de ufak ufak demleniyormuş. Paşa, ...nu görünce:

... bey, diye seslenmiş, dur, sana ...yım.

...tane yafa portakalı fırlatmış. Ni...en ayağa kalkmış, bir sürü kan...ermiş. Nusret paşa gene seslen...

...lar teşekküre ne lüzum var, a Ni...

...rmiş:

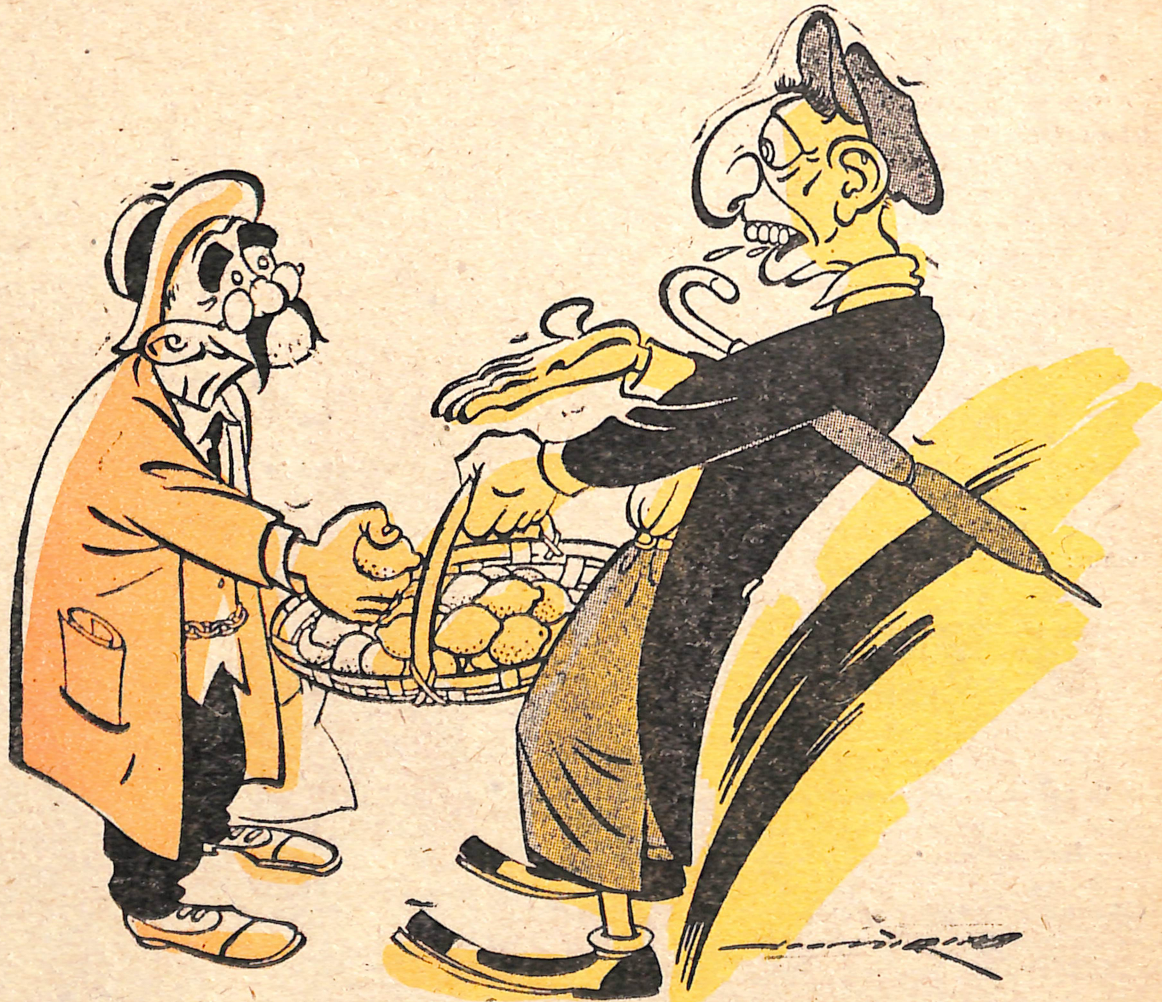
...ana oturak atmaktır. Siz portakal



...lör... ...git... ...pa: ...ab... ...ste... ...mı... ...den

...n çıktığı sırada, Papanın mabeyin...muaf olduğuna dair izinname ile ...ttı. Bu pusulada, izinnamenin harç ...alı olduğunu görünce, Montesquieu, ...a mabeyinciye iade etti:

...ir ederim, dedi. Fakat lütufkârlık...n yok. Kendileri namuslu adamdır, ...hitliği bana kâfi!



Yahudi — Ne sıkıyorsun be?..
Müşteri — Dişisini arıyorum...
Yahudi — Evlenecek misin?...

2 KELİME

Yazan: O. YAZAR

★



DİKKAT ederseniz, hayatta her şey iki kelime içinde dönüp durmaktadır.

Bir çocuk doğar. Tabiî henüz konuşmasını bilmez. Her isteğini ağlamakla anlatır. Bu ağlamanın anlatmak istediği şey, iki kelime ile hulâsa edilebilir:

— Yaşamak istiyorum!

Anne, gıdasız yaşanmıyacağını çok iyi bilir. Yeni doğan çocuğuna meme verir ve şu sözleri söyler:

— Al da sus!

Çocuk büyür. Delikanlı, sonra da kocaman bir adam olur. Hayata atılır. Yaşaması için çalışması lâzımdır. Bankalardan birine baş vurur:

— Memur olmak istiyorum, der.

Onun bu isteğine, iki kelimelik bir suaile cevap verirler:

— Tecrüben var mı?

Bundan sonra günler birbirini kovalar. Hayat akıp gider. Delikanlı zaman zaman vezneye yaklaşıp:

— İkramiye ne zaman? Diye sorar.

Veznedar, kendisine sorulan bu soruya hem içerler, hem de bu sorudan hoşlanır. Çatık bir gülümsemeyle:

— Belli olmaz! der.

Bu iki kelimelik sevapta hem ümit, hem ümitsizlik var. Ümit vardır, çünkü veznedar ikramiyenin verilmiyeceğini söylememiştir. Demek ki, günün birinde verilecektir. Ama, belli bir zaman da tayin etmemiştir. Bu «Belli olmaz» ın içinde, upuzun günler, belki de haftalar gizlidir.

Aradan üzüntülü bir kaç gün geçer. Kulak kiriştedir. Nihayet bir gün bankadan içeri girince, iki kelimelik sevimli bir haber onu tâ ruhundan sarar:

— İkramiye veriliyor!

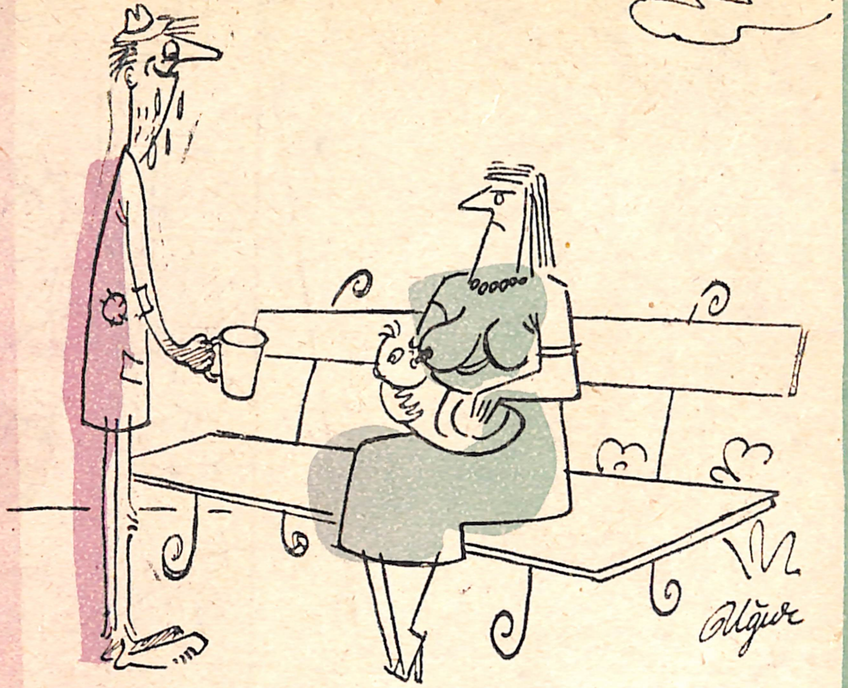
Ama iş henüz bitmemiştir. «İkramiye veriliyor!» haberiyle «ikramiye alma» arasında bir haylı fark vardır. Nihayet o bahtiyar an da geliyor, veznedar, parmağile onu işaret ederek, iki kelime ile:

— Sıra sizin! der.

Delikanlı heyecanla vezneye yaklaşır. Paraları cebe indirir.

O akşam soluğu birahanede alır. Keyifli keyifli:

— Bira getir! Diye garsona seslenir.



YAZISIZ!.. (Uğur Köseahmetoğlu)

Hayatının belli bir safhasında önüne bir kadın çıkar. Delikanlı, kadının güzel olup olmadığının farkında bile değildir. Buna rağmen, iki kelime ile ona:

— Seni seviyorum! der.

O zamanlar delikanlının aşkına hararetle karşılık veren kadın, bir yıl sonra, herhangi bir arzusu için büyük bir öfke içinde:

— Mutlaka isterim! Diye bağırır.

Delikanlı artık evlenmiş, aradan yıllar geçmiştir. Çoukları vardır. Masrafı artmıştır, üstelik hayat da pahalılanmıştır.

— Zam isterim! Diye tutturur.

Banka müdürü «Olmaz!» mânasında başını sallar ve iki kelime ile düşündüklerini söyler:

— Sırası değil!

Hayat çarkı durmadan dönmekte, iyi günler fena günleri, fena günler iyi günleri kovalamaktadır:

— Kiralar artıyor...

— **Kahve gelmiş...**

— Bayram yaklaştı......

— İkramiye verilmiyecek!

Bizim delikanlı artık ihtiyarlamış, saçları ağarmıştır. Yavaş yavaş kuvvetten düşmeğe başlar. Günün birinde bankanın doktoruna baş vurur. Derdini iki kelime ile ifade eder:

— Kalbim çarpıyor!

Hasta, bir apartımanın altıncı katında oturmaktadır. Doktor, sık sık altıncı kata tırmanacağını hesaba katarak karşısındaki hastasına hiç acımadan iki kelime ile idam hükmünü tebliğ eder:

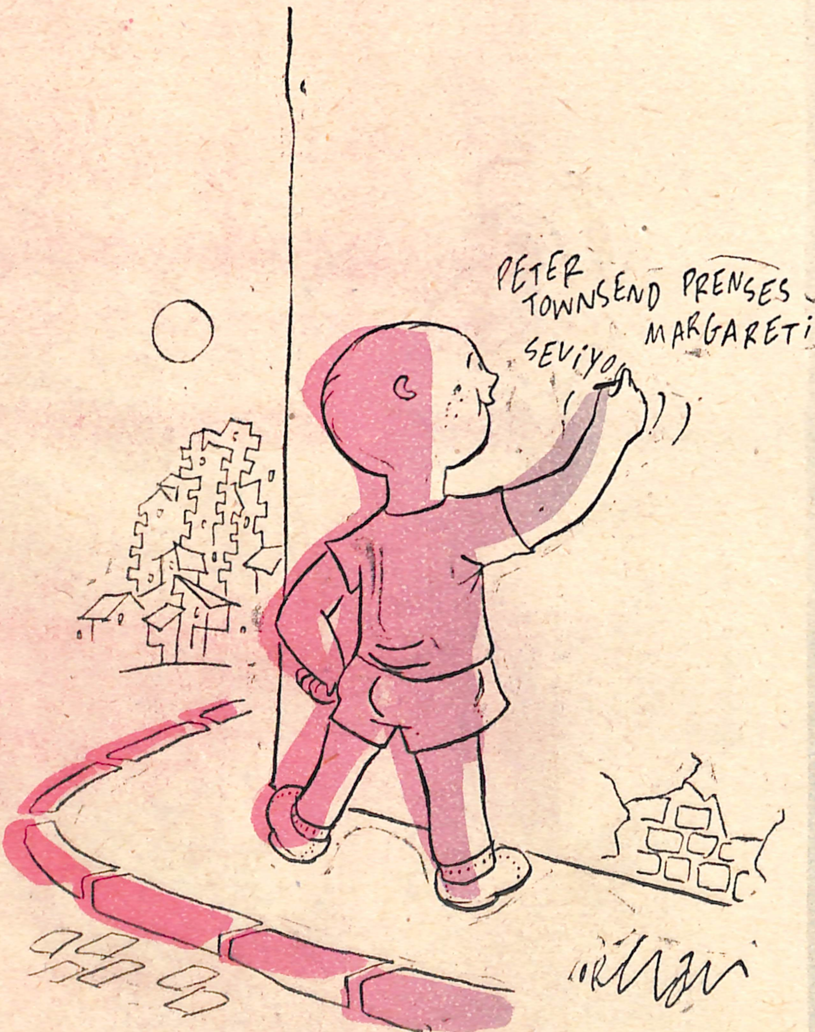
— Fena... Çok fena!..

Hemen ertesi gün, hasta ihtiyarın biricik kızı, saçını başını yolarak bankaya koşar. Direktörün yanına çıkar. İki kelime ile felâket haberini verir:

— Babam öldü!

Acıdan habersiz, nizam ve intizama çok düşkün olan bankanın müdürü, kapının önündeki gürültüden sıranın bozulduğunu anlamış, kızın ne söylediğini işitmeden, iki kelime ile düşüncesini söylemiştir:

— Sırasız olmaz!



Sokağın diline düşen aşk!..

(Orhan Enez)



— Bu esnaf niçin mallarını satarken böyle avaz avaz bağırır?..
— Müşterilerin feryadını bastırmak için!..

Bir Eşeğin Belediye'ye Açık Mektubu!

Sayın baylarım,

İşitiyoruz ki bugünlerde gene bizlerle meşgul imişsiniz. Bir kısmınız bizi bunca yıllık medeni haklarımızdan mahrum ederek şehir dışına atmak istiyor, diğer bir kısım ise gayet mâkul deliller ortaya atarak bizi müdafaa ediyormuş.

Rivayete göre belediye meclisi eski İskenderiye medresesine dönmüş. Hatiblerin çeneleri çifte silindirli motörler gibi işliyor, fakat bizim dâvamız iyi kötü bir hal neticesine varmaktan henüz pek uzak görünüyormuş. Meselenin tenvirine faydası olur ümidile dâvayı bir kere de bizim ağzımızdan dinlemenizi istirham edeceğim.

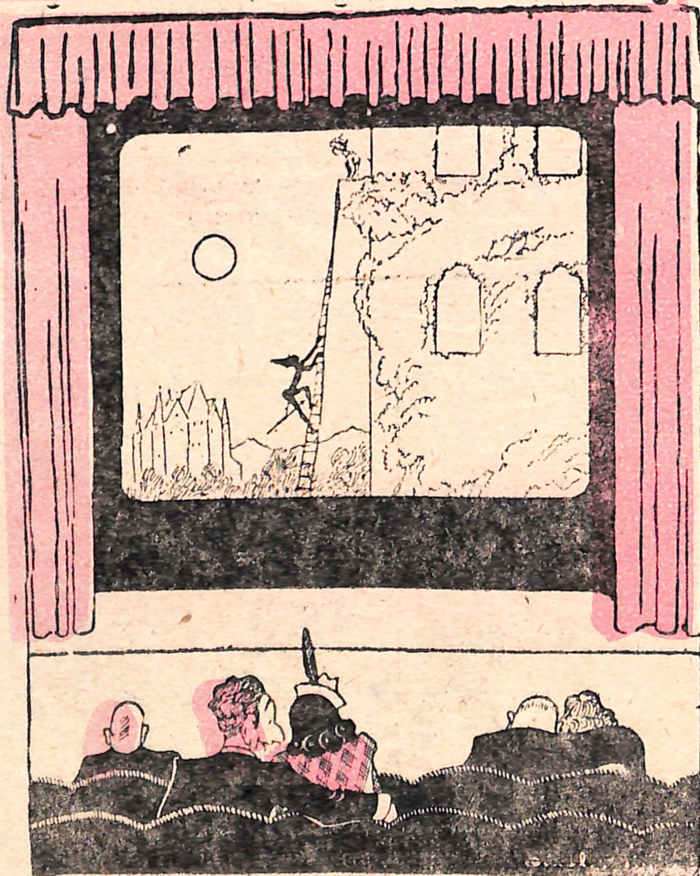
Muhterem hemşerilerimiz! Ellerinizi vicdanınıza koyarak cevab verin. Şimdiye kadar bizden ne kötülük gördünüz? Dedelerinizi, babalarınızı asırlarca sırtımızda taşıdık. Etimizden meydana gelen nefis pastırmaları afiyetle yediniz.

Nemizden şikâyetçisiniz? Zekâmızın biraz ağır olmasından mı? Fakat insanların bazılarile aşağı yukarı ayni malûmat ve zekâ seviyesinde olduğumuz hal de hangimiz başımızdan büyük işlere kalktık? Aklımızın ermediği işlere burnumuzu soktuk, idare ve ilim koltuklarına göz diktik?...

Ahlâkımızı mı beğenmiyorsunuz? Aramızda meselâ meyhaneye girip parasız rakı vermiyor diye meyhaneciyi, istediği havayı çalmıyor diye çalgıcıyı vurmaya kalkan kaç eşeğe tesadüf ettiniz?

Gece yarısından sonra ahırında radyo çalıp konu komşuyu uyandıran yahut nallı ayağile kapı kırıp başkasının dişisine sataşmağa kalkan kaç eşek gösterebilirsiniz? Karnı ağrıdığı zaman kendini başka bir eşeğe para ile okutan, taşa tapan kaç eşek görülmüştür acaba?

Bir kısmınızın söylediğine göre biz artık medeniyet nuruna kavuşan şehirde pek perişan bir manzara gösteriyormuşuz. Bunda biraz haklısınız? Nallı ayaklarımıza birer iskarpin, başımıza bir mölon, boynumuza yular yerine bir fantezi kravat takmak imkânına malik olsak ve çehrelerimizdeki kılları iyi bir berberin makası ve usturasından geçirtebilesk biz de şüphesiz gözlere daha iyi bir manzara arzederdik.

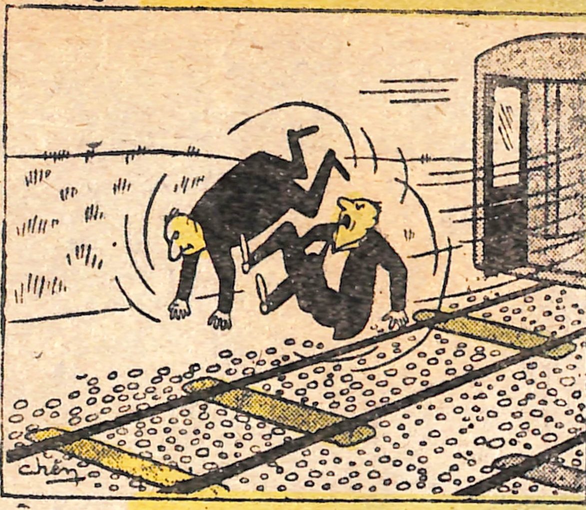


ROMEO - JULİETTE'İ SEYREDERKEN :
— İyi ki bu devirde dünyaya gelmemişiz sevgilim!..

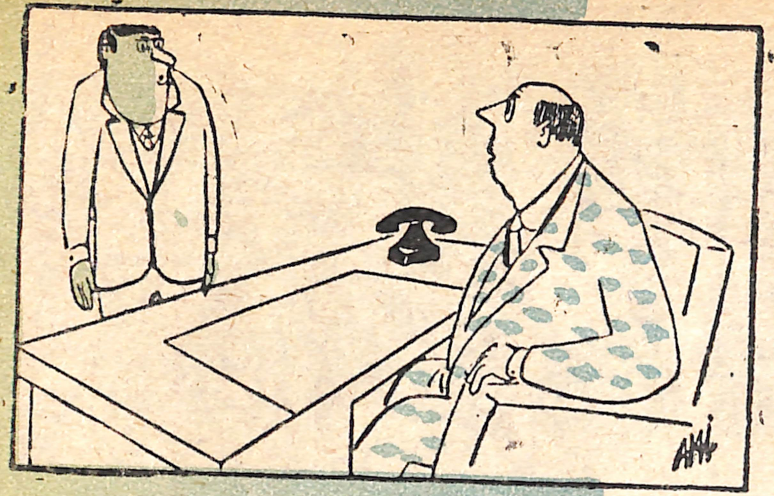
Bazılarınız da «motör ile eşek bir arada yaşayamaz. Otomobil ve tramvay bulunan şehirde eşekten sakil bir şey olur mu?» diyorlarmış. İnsaf edelim. Akşam üstü tıklım tıklım dolu bir tramvay arabasında birbirini ezip iten, birbirinin kucağına oturan, yahut ramazan güllâcı gibi tramvayın halkasına asılan hangi insan, eşeğe binmiş bir insandan daha rahat, daha mesut ve daha az gülünç vaziyettedir. Hangi eşek bir otomobil kadar tehlikelidir? Nihayet kaldırımsız, fenersiz yollarda, biraz yağmur yağdığı zaman bir küçük deniz şeklini alan meydanlarda hangi otomobil bir eşekten daha düzgün adımlarla yürür? Hangi motör ıkına sıkına bir bozuk yokuşa tırmanan eşek kadar sabır, metanet ve tahammül gösterir?

Hulâsa sayın baylarım! Bizim şehirden koğulma zamanımız gelmemiştir. Bizimle uğraşacağınız her yaz Mecidiyeköyünde seferberliği tamamlanan ve ilk sıcaklarda kol kola şehre akın eden milyonlarca sinek ordularına karşı şehrin kapılarını kapamak çarelerini ararsanız daha hayırlı bir iş görmüş olursunuz.

Müstensihi Karga



— Sana trenin lokantası en uçta dedim sersem, son uçta değil!..
— Fransız —



— Bir çocuğun mu dünyaya geldi?.. Geçen hafta gelmişti ya?..
— Evet müdür beyefendi.. Evet ama, bu seferki başka kadından!..
— Fransız —

HİKÂYE

DÜNYA MİZAHINDAN

Ormandaki Tesadüf

Yazan :
GEROGES DOLLEY

BAY Joseph Robert büyük bir yağ tüccarıydı. Dutourg sokağında, gayet lüks bir apartımanda otururdu.

Joseph Robert'in güzel bir karısı da vardı. Geniş bir otomobili, minyon bir metresi buna ilâve etmeli. Ama, kadının ufak tefekliği sadece boyunda. Yoksa istekleri büyük! Para aldığı zaman büyük parayı, hediye istediği zaman büyük hediyeyi tercih ederdi.

Bay Joseph Robert'in son model bir Vedette marka, lüks arabası, bir de lüks şoförü vardı. Otomobilden kendisi ve karısı faydalanırdı. Şofördense yalnız kendisi. Metresi Elaine herkes gibi otobüse, metroya binerdi. Buna da deli olurdu.

Âşıkının büyük arabasını kullanamıyordu. Şoför yüzünden. Herif ağzından lâf kaçırabilirdi çünkü. Otobüse giderken, âşıkının, karısiyle bu arabaya kurulup geçtiğini gördükçe, büsbütün dertli oluyordu. Kendisine de minimini bir otomobil alması için çok yalvarmıştı. O kadar küçük bir araba ki, onunla sevgilisinden başka kimsenin gözüne ilişmesin... Zaten trafik dersleri almış, araba kullanmasını öğrenmişti bile. İş yalnız bir otomobilciğe kalmıştı.

Nihayet Joseph Robert, ona da dört beygirlik bir küçük araba aldı. Elaine, âşıkına kadınların gayet iyi bildikleri tarzda teşekkür etti. Elaine, uzun bir yolculuğa çıkmadan evvel, arabasını daha iyi kullanabilmek, ona iyice alışmak emeliyle ormana gitmeğe başladı. Hangi ormana diye sormağa hacet yok. Paris'te topu topu bir tane koruluk vardır: Boulogne ormanı. Dar yollarda araba sürüyordu. Ama yalnız değildi elbet. Yanında, kendi sevdiği, iriyarı bir delikanlı da vardı. Küçük araba, bazan yolu şaşırırsa, sebebi delikanlıydı: sevgilisini öperdi çünkü. Eh, iki şeyi ayni zamanda yapmak, zordu tabiî. Hem öpüşmek, hem araba kullanmak...

★

O gün Joseph Robert, karısiyle beraber Saint-Cloud'daki kaynanasına öğle yemeğine davetliydi. Şoföre:

— Hava güzel, Jules, dedi. Ormandan geçelim, karımın da hoşuna gider herhalde...

Şoför, dediğini yaptı. Araba tam bir darca yola saptığı sırada kadın, kocasına:

— Baksana iki gözüm, dedi. Şu önde giden küçük arabaya bak... Amma da zikzak gidiyor...

— Dikkatli davran Jules, dedi Joseph Robert. Galiba direksiyona hâkim değil öndeki...

Şoför, arkaya dönerek izahat verdi:

— Arabayı kullanan, kadın, bayım. Yanındaki adam da boyuna onu ağzından öpüyor. Bu vaziyette nasıl doğru gitsinler?

Tam bu anda, koca Vedette marka otomobil, paldır küldür küçük arabaya bindirdi. Şoför:

— Belliydi böyle olacağı zaten.. diye kestirip attı.

O bunu söylerken, öndeki arabadan iri bir delikanlı fırladı. Jules'e, şoförlere malûm bir ağızla ne kadar küfür biliyorsa hepsini sayıp döktü. Öndeki arabada bulunan ufak tefek kadın ise, nerdeyse gözle görülmez hale gelecek kadar büzülmüştü yerinde. Herif:

— Dâvacıyım, diye bağırıyordu. Orman bekçisine şikâyet edeceğim.

Bekçi de sanki onun davetini bekliyormuş. Türeyiverdi yerden biter gibi. **Delikanlı:**

— Bekçi efendi, dedi, arabama çarptılar. Tazminat isterim, zabıt tutun...

— Canım, yanındaki kadını öpüyordu, sağını solunu görecek hali yoktu ki...

Ama korucu, vazifesini müdriktı. Jules'den ehliyetini istedi. Delikanlıya:

— Siz de evrakınızı verin.. dedi.

— Araba benim değil, yanımdaki bayanın...

— Peki öyleyse, siz rahatsız olmayın, ben gider alırım...

Korucu gitti. Elaine'den evrakın. istedi.

— Ne yapacaksınız?

— Zabıt tutacağım. Ehliyetiniz, arabaya ait kâğıtlarınız yok mu?

— Var... Buyurun...

Zabıt tutuldu.

Delikanlı yerine döndü. Arabalar yola koyuldu.

Sevgilisi Elaine'e:

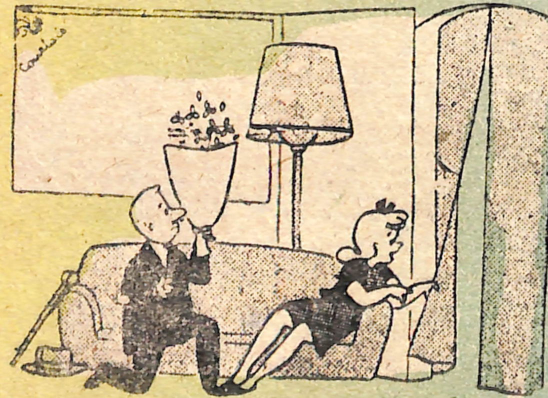
— Üzülme, dedi. Bütün tazminatı öbür arabadaki hayvan verecek...

Elaine dalgındı:

— Zaten veriyor.. dedi.

— Ne veriyor?

— Seni o kadar çağırdım, anlamadın ki? Arabayı bana alan da o adam, sigortasını ödiyen de!



— Duyuyorsun ya baba?.. Tam istediğimiz adam!..
— Fransız —

DENİZ ASLANI

Yazan: EMİRKULU

Çizen: NEHAR TÜBLEK

28

LÜTFEN GÜLÜMSEYİNİZ..

UÇAN DAİRE!..

UÇAN DAİRE!..

VAY ANASINI!.. HESABI DA ALAMAMIŞ-TIK.. ACABA NERE-YE İNECEK..

AKLI VARSA BİR DAHA GERİ DÖNMEZ...

İNANMA AMCA.. UÇAN, ENAYİ!..

29

AAH!.. BU İYİLİĞİ-NİZİN ALTINDAN NASIL KALKACAĞIM?..

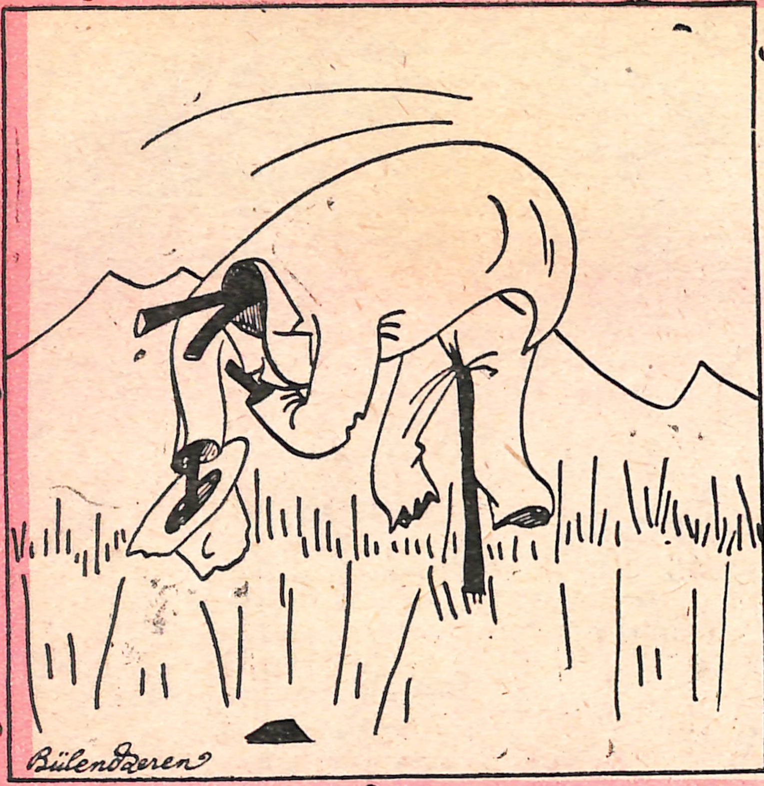
ÜZÜLME BE ABLA... BİR ÇARESİNE BAKARIZ.

30

SAHİ Mİ?.. AMAN NE İYİ KALPLİ, NE İNCE RUHLU, NE HASSAS İNSANSIN... AMA SON-RA SÖZÜNDEN DÖNME..

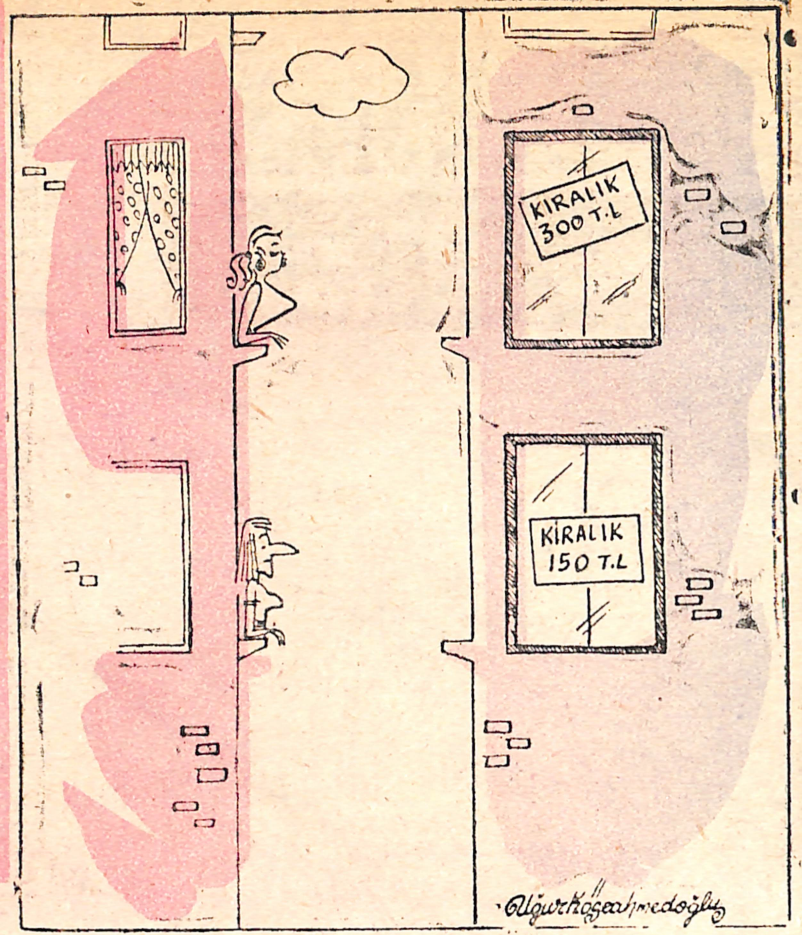
BİZ TÜKÜRDÜĞÜ-MÜZÜ YALAMAYIZ HANIM ABLA... ŞİMDİ BUNLARA BOŞ VER DE YÜRÜ BAKALIM..

(Sonu var)



«HUY!»

(Bülent Eren)



YAZISIZ!..

TASARRUF MEVZUUNDA YENİLİK

Ayda 25 lira yatıran her 250 kişiden 1 kişiye hayatının sonuna kadar ayda 150 lira irat veya peşin olarak 15.000 lira...





Not: İratlı Küçük Cari Hesaplar hakkında mufassal izahatı havi broşürlerimiz, bütün Şube ve Ajanslarımızda emirlerinizdedir

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-113

TARİHTEN NÜKTELER

YOK, YOK, YOK!



On dokuzuncu asır sonlarında yaşamış olan Hoca Hayret efendi, keskin bir hicivci, aynı zamanda gururlu bir adamdı. Bir gün, meşhur şair Hersekli Arif Hikmet beyin evine misafir gitti. Konuşurlarken, Hayret efendi, azamet satmağa, yüksekten atıp tutmağa başladı. Hersekli palavradan hoşlanan bir adam olmadığı için, dayanamadı, Hayret efendiye:

— Canım Hayret efendi, bu ne Kibr ü azamet? dedi. Kemâlim var dersen, senden büyük nice . âlimler var. Cemâlim var dersen, senin gibi, benim gibi heriflerin yüzüne ancak sadaka olarak bakarlar. Mâlim var dersen, ayağında papucun yok!..

KAYIP!



İkinci Bayezit devri şairlerinden Zarifi, ismi kadar zarif bir adamdı. Çok ihtiyarlamış olduğu tarihlerde, bir gün sokakta dolaşırken, yanına bir delikanlı yaklaştı, şaire takılmak istedi:

— Ne o baba? dedi. Niçin böyle eğik yürüyorsun? Bir şey mi kaybettin de arıyorsun?

Zarifi başını kaldırdı, gence şu cevabı verdi:

— Evet, oğlum, gençliğimi kaybettim de onu arıyorum!

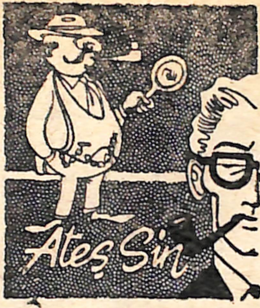
HAKETTİ..

Keçecizade İzzet molla, Boğaziçinde bir tanıdığının yalısına misafir gitmişti. Yalıda kendisinden başka bir kaç misafir daha vardı. Bir ara, denizden,2 kayıkla, Hançerli beyin geçtiğini gördüler. Mecliste hazır bulunan, hoca kılıklı, cehaletiyle tanınmış biri ortaya bir lâf attı:

— Süphanallah, dedi, şu hristiyan zat Arapça bilirmiş, acemce bilirmiş, tefsirden anlarmış, ilmi kelâmdan anlarmış diyorlar. Nasıl oluyor da bunca ilmiyle müslüman olmuyor?

Dilini tutmasını hiç bilmeyen Keçecizade hemen atıldı:

— A efendi, ya siz bu kadar cehlinizle niçin gâvur olmuyorsunuz? diye mukabele etti.



POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nant Pinkerton ,Dedektif Nik, İstanbulda

AKBABANIN MİZAHÎ TEFRİKASI : 18

★ ★

— Bizi birisine benzettiniz galiba... dediler.

— Aman hanmfendiciğim. Siz Hatice Hikmet'in kızı Muallâ değil misiniz? Hani şu Hacıağayla evlenen... Düğününüzü Bursa'daki Sağır sultan bile duyduydu...

— Siz gazeteci misiniz yoksa?

— Ne münasebet!.. Bana detektif Süleyman derler... Arkadaşlar arasında adım Mayk Hammer'e çıkmıştır...

— Ben sizi tanımıyorum ama...

— Aman ablacığım, büyüyenlerden hangisi eski küçükleri tanır ki, siz tanıyasınız? Biz, ne de olsa semt komşusu sayılırız; biz de Perapalas'ın arkasında otururuz... Kibarcası bu. Düzcesi, Kasımpaşalıyız...

— Ya... Ne istiyorsunuz?

— İşbirliği teklif etmeğe geldim size...

— Ne münasebetle, ne sıfatla?

— Lûgat paralama be abla... Böyle işlerde ne sıfat aranır ne münasebet. Ama ille öğrenmek istersin tabiî... Söyliyeyim. Senin o Hacıağa var ya? Hani kocan olacak Hacı... O beni takibe memur etti. Bütün masrafımı çekti. Gizli ha... Senin anlıyacağın, ablacığım, elimdesin...

— 1 —

— Ayol, neden elinde olacakmışım? Benim ne suçum var?

— Şimdilik yok, ama olacak...

— Ne biliyorsun olacağını?

— İçime doğdu be abla... Ben isterim de senin suçun olmaz olur mu?

— Anlamıyorum..

— Onu da anlatayım da daha iyi anlaşabilelim .Şimdi benim bir fotoğrafçı arkadaşım var... Bir başka arkadaşla bahse girişirim: «Ulan» derim, «gün batarken şu karıyı üst güvertede tenhada sıkıştırıp öpebilirsen elli papel var. Öpemezsen sen yüz verir misin?» derim ona. «Karı yüz verirse elliyi senden alırım elbet» der o da bana... Sen güvertede âşıklar gibi kendi başına dalga geçerken oğlan gelir, arkandan sarılır. Neye uğradığını anlamak için dönerken de seni bir âlâ öper. Öteki resmini çeker. Sen ondan sonra bas tokadı istersen. Arkadaş: «Ah, affedersiniz hamfendiciğim. Sizi bizimkine benzettim de... Özür dilerim. Maamafih rujunuz çok iyi «markaymış» diye racon keser... Bu kadar kibarlık karşısında, işi büyütüp büsbütün kepaze olmaktansa, sesini kesmek daha işine gelir senin de. Ama fotoğraf bendedir. Ondan sonra istediğim gibi işlerim... Biz bu numarayı iki ay öncesi bir Mısırlı karıya yaptık. Lâkin prensesmiş karı, bizden daha pişkin çıktı: «Yavrum» dedi, «daha uygun pozlar istersen vereyim..»

— Ama sen bunları bana anlattın. Ben de gözümü açar, yaş tahtaya basmam...

Kasımpaşalı Mayk Hammer güldü:

— Hamfendiciğim, ben sana yalnız numaralardan birini anlattım. Daha bizde neler var...

— Peki, ne istiyorsun?

— Hacıağaya uygun raporlar göndermek...

— İyi ya, gönder işte. Biz de zaten bir şey yapacak değiliz...

(Devam edecek)

— 2 —

APARTMAN DAİRELERİ
PARA İKRAMİYELERİ
MEVDUAT SAHİPLERİNE
%10 TENZİLÂT
SÜMERBANK

Yeni 4 Kitap

Akbaba . Aydabir Yayınevi bu ay içinde kıymetli okuyucularına şu kitapları takdim edecektir:

AKBABA MİZAH YAYINLARI SERİSİ :

1 — Meşhurların nükteleri.

Bu kitapta başta Atatürk olmak üzere, İ. İnönü, Abdülhak Hâmit, Süleyman Nazif, Ahmet Haşim, Yahya Kemal, Reşat Nuri, Peyami Safa, Mithat Cemal, Yusuf Ziya, Fazıl Ahmet, Doğan Nadi, Ahmet Hamdi Tanpınar, Ressam Çallı İbrahim, Nurettin Artam gibi bir çok tanınmış fikir, sanat ve politika şöhretlerimizin nükteleri toplanmıştır.



Büyük bir emekle bir araya getirilen «Meşhurların Nükteleri» kütüphanelerinizin en sevimli, en zarif ve en kıymetli kitabı olacaktır.

Güzel karikatürlerle süslenen bu eserin fiyatı 1 liradır.

2 — Bu ay neşredeceğimiz ikinci mizah eseri, meşhur Rus hikâyecisi Arkadi Averçenko'dan Hasan Ali Ediz'in dilimize çevirdiği (Sahtekârsız Memleket) isimli emsalsiz mizah şaheseridir. Fiyatı 1 liradır.

AYDABİR POLİS ROMANLARI SERİSİ :

1 —Bugün satışa çıkan (Öldüresiye!) isimli polis romanı, kendi nev'inde eşi az bulunur bir harika eserdir.

Bu kitabın 176 sayfasında, hiçbir sayfa yoktur ki, sizi meraktan, korkudan, heyecandan ürpertmesin!

Fiyatı 1 liradır.

2 — Bu ay çıkacak ikinci macera ve polis kitabımız (Fuarda Cinayet) dir.

Aşk, ihtiras, macera, cinayet, bu kitabın her satırında, en maharetli kalemlerin, en edebî itinasiyle işlenmiş, okuyucuyu daima tesiri altında bırakacak bir kıymet almıştır.

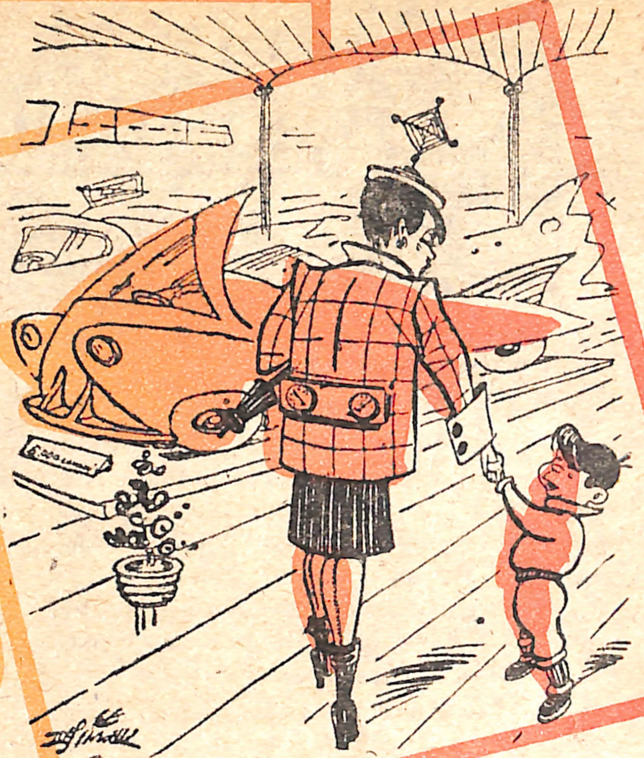
Fiyatı bir liradır.

Siparişler taahütlü olarak gönderilir.



— Karı koca iseniz neye evinizde öpüşmüyorsunuz?..
— İmkânı yok: Beş çocuğumuz, bir odamız var..

— İtalyan —



2000 SENESİNDE..
— Bak çocuğum, bu otomobil 8000 beygir kuvvetinde..
— Beygir ne demek anne?..

— İtalyan —

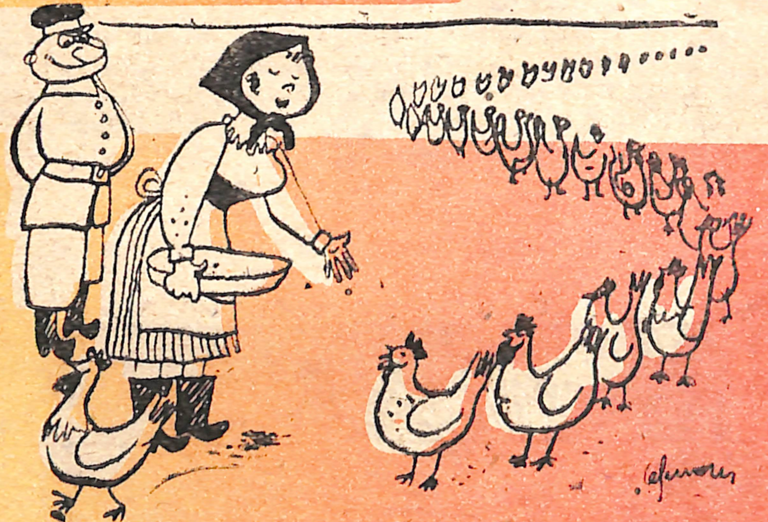


— Şu cilâlı parkede kayarcasına dansetmek, öyle güzel, öyle tatlı ki sevgilim!..

— Fransız —

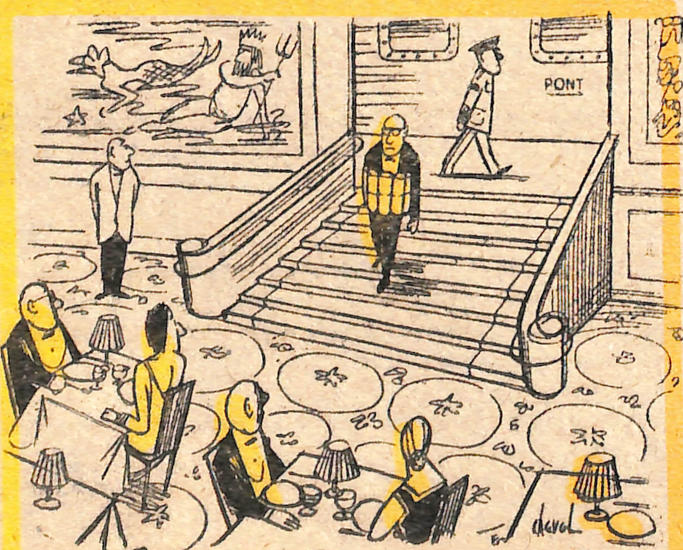


DÜNYA KARİKATÜRLERİ



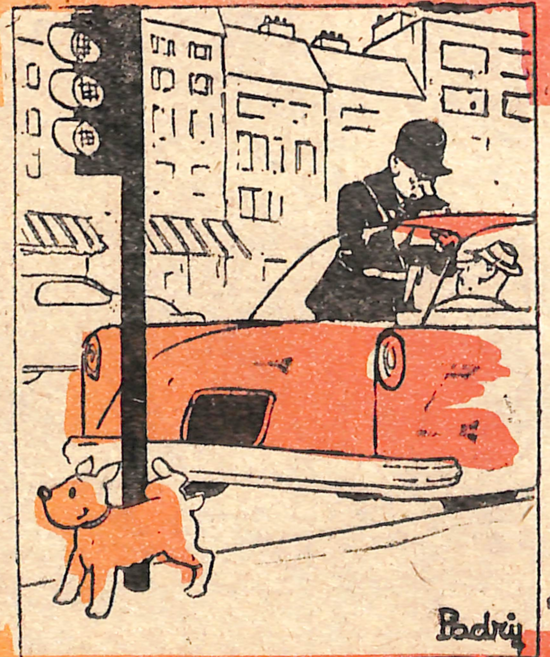
Sovyet Rusyada: Tavuk disiplini!..

— İtalyan —



—Bu lokantada müşterileri boğuyorlar demişlerdi de!..

— İngiliz —



— Neden durmadınız?.. Bu işaretler yalnız köpekler için konulmadı!..

— Fransız —